

Sygn. akt II Cz 1006/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia powoda D. G. na postanowienie zawarte w pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 1902/12

w sprawie przeciwko D. P. i J. P.

o zapłatę 2.095 zł

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym pkt II w wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r., Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych D. P. i J. P. na rzecz powoda D. G. kwotę 543,62 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd wskazał, iż powód poniósł koszty procesowe w łącznej wysokości 717 zł, zaś pozwani, w kwocie 1.759,75, zatem po ich potrąceniu, uwzględniając stopień w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami i obroną, powód powinien otrzymać solidarnie od pozwanych kwotę 543,62 zł /717 zł - 173,38 zł/.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, powód zarzucił mu:

1. naruszenie przepisu postępowania, które miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tj. art. 98 § 1 kpc. w zw. z art. 100 kpc zd. 2 kpc, poprzez jego zastosowanie i uznanie, że koszty procesu między stronami będą stosunkowo rozdzielone, podczas gdy powód uległ tylko co do nieznaczone części żądań,
2. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 328 § 2, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku zasady, w oparciu o którą Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania oraz nie zawarcie wyjaśnień, dlaczego w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie powołane przepisy,
3. naruszenie § 3 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez nie zasądzenie wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie z żądaniem w wysokości podwójnej stawki, mimo tego, że nakład pracy i ilość rozpraw uzasadniały przyznanie mu podwójnej stawki.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia zawartego w pkt II wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda dalszej kwoty 773,38 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlega oddaleniu. Powód wniesionym pozwem dochodził roszczenia w wysokości 2.095 zł, za wykonanie usługi w postaci naprawy samochodu. W ostatecznym wyniku postępowania jego powództwo zostało uwzględnione w kwocie 1.945 zł, a zatem w 93%, co skutkowało zastosowaniem przez Sąd Rejonowy art. 100 kpc, zgodnie z treścią którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód uległ pozwanym jedynie w kwocie 150 zł, ze względu, że nie wykazał by wydał pozwanej zużyte sprzęgło, za którego wymianę domagał się zapłaty, co obciążało go negatywnymi konsekwencjami, w wyniku odmiennej tezy wskazanej w opinii biegłego. Stosunkowy rozdział kosztów procesu jest usprawiedliwiony, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy i zasad słuszności, jeżeli różnica zarówno utrzymania się z żądaniem jak i w rozmiarze poniesionych kosztów jest istotna / zob. postanowienie SN z dnia 10 października 2012 r., I CZ 113/12, wyd. Lex nr 1232743 /. W świetle powyższych okoliczności oraz rozważań, należałoby, co do zasady przyznać rację skarżącemu. Tylko w nieznacznej części przegrał on sprawę / zaledwie w 7% /, co przy innych okolicznościach uzasadniało, w ocenie Sądu Okręgowego, stosunkowe rozdzielanie kosztów. Jak sam jednakże wskazuje, o skorzystaniu z art. 100 kpc, decydują względy, słuszności, a takowe znajdują się w przedmiotowej sprawie. Wzajemne zniesienie lub też stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu nie wymaga dokładnego obliczenia stosunku części uwzględniającej powództwo do części oddalającej pozew, a zasadniczym kryterium rozłożenia ciężaru kosztów procesu jest poczucie słuszności / zob. postanowienie SN z dnia 14 maja 2012 r., II PZ 11/12, wyd. Lex nr 1222154 /. Zauważyć należy, że całkowite koszty jakie ponieśli pozwani wynosiły 1.759,75 zł, a składała się na nie kwota przeznaczona z zaliczki na poczet 3 opinii biegłego / właściwej, uzupełniającej i ustnej /, opłata skarbową oraz koszty zastępstwa procesowego. Natomiast koszty poniesione przez powoda były znacznie niższe i właśnie ta różnica uzasadnia zdaniem Sądu Okręgowego przyjęcie za podstawę do orzekania o kosztach procesu przepisu art. 100 zd. 1 kpc. Zatem w świetle powyższego, zaskarżony pkt II wyroku Sądu Rejonowy należało uznać za prawidłowy i mimo niepełnego uzasadnienia w tej kwestii – odpowiadający prawu. Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącego, co do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Mimo konieczności przeprowadzenia przez Sąd dowodu opinii z biegłego, należy wskazać, że pierwotnie sprawa miała charakter uproszczony, co było wynikiem wysokości oraz tytułu z jakiego dochodzone było roszczenie. Ponadto i w szczególności, nie może przemawiać za tym fakt obecności pełnomocnika na każdej z rozpraw, czy też czynnego udziału, co powinno być uznane raczej za standard w pracy profesjonalnego pełnomocnika. Dokumenty zebrane w sprawie nie potwierdzają również, że nakład pracy jaki włożył pełnomocnik w prowadzenie sprawy, przewyższał ten, który występuje w innych, podobnych tego typu sprawach.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.